فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهِ
الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

پس هرگزنفع نمیداد ایشان را ایمانِ ایشان وقتیکه دیدند عقوبت مارا آئین خدا که گذشته است در بند گان او وزیان کار شدند آنجاکافران (٨٥) .

سُورَةُ فُصِّلَتْ

سورة فصلت - حم سجده مکی است وآن پنجاه وچهارآیت وشش رکوع است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشائنده مهربان .

حمٓ ﴿١﴾

حمٓ (١) .

تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾

این فروفرستادن ست ازجانب خدای بخشائنده مهربان (٢) .

كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

این کتابیست واضح ساخته شدآیاتِ اودرحالیکه قرآن عربی ست برای قومی که میدانند (٣) .

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾

درحالیکه مژده دهنده وترساننده است پس روگردان شدند اکثر مردمان پس ایشان نمی شنوند (٤) .

وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ
وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ إِنَّنَا عَامِلُونَ ﴿٥﴾

وگفتند دل های ما درپرده هاست ازآنچه میخوانی مارا بسوی آن ودرگوش های ما گرانی ست ومیان ما ومیان تو حجابی است پس کارکن هرآئینه ما کارکننده ایم[1] (٥) .

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ
فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾

بگوجزاین نیست که من آدمی ام مانند شما وحی کرده میشود بسوی من اینکه معبودشما معبود یگانه است پس راست

(١) یعنی ، هریکی ازما برطورِ خود .

متوجه شوید بسوی اووطلبِ آمرزش کنیدازو، و وای آن مشرکان را (٦) .

الَّذِيْنَ لَا يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٧﴾

آنانکه نمیدهند زکوٰة را وایشان بآخرت نامعتقدند (٧) .

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ﴿٨﴾

هرآئینه آنانکه ایمان آوردند وکارهای شائسته کردند ایشانراست مزدِ غیر مقطوع (٨) .

قُلْ اَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُوْنَ بِالَّذِيْ خَلَقَ الْاَرْضَ فِيْ يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُوْنَ لَهٗۤ اَنْدَادًا ؕ ذٰلِكَ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٩﴾

بگوآیاشمانا معتقد می شوید به کسی که آفرید زمین را دردو روز ومقرر میکنید برای اوهمسران را، اینست پروردگارعالمها (٩) .

وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ مِنْ فَوْقِهَا وَبٰرَكَ فِيْهَا وَقَدَّرَ فِيْهَاۤ اَقْوَاتَهَا فِيْۤ اَرْبَعَةِ اَيَّامٍ ؕ سَوَآءً لِّلسَّآئِلِيْنَ ﴿١٠﴾

وپیداکرد درزمین کوه ها بالای آن و برکت نهاد درآن واندازه کرده اندرآن قُوتِ اهلِ آن رادرتتمه چهار روز بیان واضح کرده شدبرای سوال کنند گان (١٠) .

ثُمَّ اسْتَوٰۤى اِلَى السَّمَآءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا ؕ قَالَتَاۤ اَتَيْنَا طَآئِعِيْنَ ﴿١١﴾

بازمتوجه شد بسوی آسمان واومانند دود بود گفت اورا و زمین را نیز بیائید بخوشی یا ناخوشی[١] گفتند هردوآمدیم بخوشی (١١) .

فَقَضٰىهُنَّ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ فِيْ يَوْمَيْنِ وَاَوْحٰى فِيْ كُلِّ سَمَآءٍ اَمْرَهَا ؕ وَزَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ ۖ وَحِفْظًا ؕ ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ ﴿١٢﴾

پس ساخت آنها را هفت آسمان در دو روزدیگر ووحی فرستاد درهرآسمانی تدبیر آن را و بیاراستیم آسمانِ دنیا را به چراغ ها[٢] ونگاهداشتیم[٣] این ست

---

(١) یعنی منقادحکم من شوید والله اعلم .

(٢) یعنی ستاره ها .

(٣) یعنی ازشیاطین .

تدبیرِ خدای غالب دانا (۱۲) .

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صٰعِقَةً مِّثْلَ صٰعِقَةِ
عَادٍ وَّثَمُودَ ﴿١٣﴾

پس اگر روگردان شوند بگوترسانیدم شمارااازعقوبتی مانند عقوبتِ عادو ثمود (۱۳) .

إِذْ جَآءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ
أَلَّا تَعْبُدُوٓا إِلَّا اللّٰهَ ۖ قَالُوا لَوْ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلٰٓئِكَةً
فَإِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كٰفِرُونَ ﴿١٤﴾

وقیتکه آمدند بدیشان پیغامبران ازپیش روی ایشان واز پس پشتِ ایشان که عبادت مکنید مگر خدای را گفتند اگر خواستی پروردگار مافروفرستادی فرشتگانرا پس هرآئینه مابآنچه فرستاده شدید همراه آن نامعتقدیم (١٤) .

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِى الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا
مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً ۖ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللّٰهَ الَّذِى خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ
مِنْهُمْ قُوَّةً ۖ وَكَانُوا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾

اماقوم عاد پس تکبر کردند درزمین به ناحق وگفتند کیست زیاده ترازما به قوت آیانه دیدند که آن خدای که بیافرید ایشان را او زیاده ترست ازایشان به قوت وایشان بآیاتِ ما انکار می کردند (۱۵) .

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِىٓ أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ
عَذَابَ الْخِزْىِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ أَخْزٰى ۖ وَهُمْ
لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾

پس فرستادیم برایشان بادی تند در روزهای شوم تابچشانیم ایشانرا عذاب رسوائی در زندگانی دنیا وهرآئینه عذاب آخرت رسواکننده ترست وایشان نصرت داده نه شوند (١٦) .

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنٰهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمٰى عَلَى الْهُدٰى فَأَخَذَتْهُمْ
صٰعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾

واماثمود پس راه نمودیم ایشان را پس اختیار کردند نابینائی را برراه یابی پس در گرفت ایشان را عقوبتِ سخت عذابِ خواری بسبب آنچه میکردند (۱۷) .

وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾

ونجات دادیم آنان را که ایمان آوردند و پرهیزگاری میکردند (۱۸) .

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَآءُ اللّٰهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾

وآن روزکه برانگیخته شوند دشمنانِ خدا روان ساخته بسوی آتش، پس ایشان باین

حال باشند[١] که بعض را تابرسیدن بعض ایستاده کرده میشود (١٩) .

حَتّٰىٓ اِذَا مَا جَآءُوْهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ
وَجُلُوْدُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٠﴾

تاوقتیکه چون بیایند نزدیك دوزخ گواهی دهدبرایشان گوش ایشان وچشمهای ایشان وپوست های ایشان بآنچه می‌کردند (٢٠) .

وَقَالُوْا لِجُلُوْدِهِمْ لِمَ شَهِدْتُّمْ عَلَيْنَا ۗ قَالُوْٓا اَنْطَقَنَا اللّٰهُ
الَّذِيْٓ اَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَّهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّاِلَيْهِ
تُرْجَعُوْنَ ﴿٢١﴾

وگفتند پوست های خودرا چرا گواهی دادیدبرما گویند گویاکردماراآن خدای که گویاکرده است هر چیزرا واوبیافریدشمارا اوّل بار وبسوی اوباز گردانیده شوید (٢١) .

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُوْنَ اَنْ يَّشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ
وَلَآ اَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُوْدُكُمْ وَلٰكِنْ ظَنَنْتُمْ اَنَّ اللّٰهَ
لَا يَعْلَمُ كَثِيْرًا مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٢﴾

وپنهان نمی شدید (هنگام ارتکاب معاصی ازخوف)[٢] آنکه گواهی دهد برشما گوش شما و چشم های شما وپوست های شما ولیکن پنداشتید که خدا نمیداند بسیاری ازآنچه می کنید (٢٢) .

وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِيْ ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ اَرْدٰىكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ
مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٢٣﴾

واین گمانِ شما که به غلط اندیشه کردید درحق پرورد گار خویش هلاك کرد شمارا پس زیان کارگشتید (٢٣) .

فَاِنْ يَّصْبِرُوْا فَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ۚ وَاِنْ يَّسْتَعْتِبُوْا فَمَا هُمْ
مِّنَ الْمُعْتَبِيْنَ ﴿٢٤﴾

پس ا گرصبر کنند پس آتش خوابگاه ایشان ست وا گرعفوطلبند پس نیستند ایشان عفو کرده شدگان (٢٤) .

وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَآءَ فَزَيَّنُوْا لَهُمْ مَّا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا

و برگماشتیم برای ایشان همنشینان[٣] پس آراسته کردند آن همنشینان برای

(١) که بعض راتابرسیدن بعض اشاره کرده می شود .

(٢) یعنی درین دارخوف آنکه .

(٣) یعنی ازشیاطین والله اعلم .

خلفهم وحق عليهم القول في أمم قد خلت من
قبلهم من الجن والإنس إنهم كانوا خٰسرين ۝٢٥

ایشان آنچه پیش روی ایشانست وآنچه پس پشت ایشانست[1] وثابت شد برایشان وعدهٔ عذاب داخل شده درامتّانیکه پیش ازایشان گذشته اند از جن و آدمیان هرآئینه ایشان زیان کاربودند (۲۵) .

وقال الذين كفروا لا تسمعوا لهٰذا القرءان والغوا فيه
لعلكم تغلبون ۝٢٦

وگفتند کافران مشنوید این قرآن را وسخن بیهوده گوئید دراثناء خواندنِ آن بُوَد که شما غالب شوید (۲٦) .

فلنذيقن الذين كفروا عذابا شديدا
ولنجزينهم أسوأ الذي كانوا يعملون ۝٢٧

پس البته بچشانیم کافران را عذاب سخت والبته جزادهیم ایشانرا بحسب بدترین آنچه می کردند (۲۷) .

ذٰلك جزاء أعداء الله النار لهم فيها دار الخلد
جزاء بما كانوا بـٔايٰتنا يجحدون ۝٢٨

این ست جزای دشمنانِ خدا که آتش ست ایشان را، درآنجا منزل علی الدوام باشد پاداش دادیم برحسب آنکه بآیاتِ ما انکار میکردند (۲۸) .

وقال الذين كفروا ربنا أرنا الذين أضلانا من الجن
والإنس نجعلهما تحت أقدامنا ليكونا من الأسفلين ۝٢٩

وگویند کافران ای پروردگارما بنماماراآن دوکس[2] که گمراه ساختند مارا ازجنسِ جن وازجنسِ انس تادرآریم آن هردورا زیرقدم های خود تا شوند ازفروتر ماند گان (۲۹) .

إن الذين قالوا ربنا الله ثم استقٰموا تتنزل عليهم
الملٰئكة ألا تخافوا ولا تحزنوا وأبشروا بالجنة التي كنتم

هرآئینه آنانکه گفتند پروردگارما خداست بازقائم ماندند فرود می آیند برایشان فرشتگان[3] که مترسید واندوه

---

(۱) یعنی وسوسه انداختند که دنیاقابل رغبت ست و آخرت قابل رغبت نیست والله اعلم .
(۲) یعنی آن دو فریق .
(۳) یعنی نزدیكِ موت .

تُوْعَدُوْنَ ﴿٣٠﴾

مخوریدوخوش حال شوید به بهشتی که وعده داده می شدید (٣٠) .

نَحْنُ اَوْلِيٰٓؤُكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ ۚ وَلَكُمْ فِيْهَا
مَا تَشْتَهِيْٓ اَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَدَّعُوْنَ ﴿٣١﴾

ما دوستان شمائیم در زند گانی دنیا ودرآخرت نیز وشماراست درینجا آنچه بطلبد نفس های شما وشمارا ست آنجاآنچه درخواست کنید (٣١) .

نُزُلًا مِّنْ غَفُوْرٍ رَّحِيْمٍ ﴿٣٢﴾

بطریق مهمانی ازجانب خدای آمرزگارمهربان (٣٢) .

وَمَنْ اَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَآ اِلَى اللّٰهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَّقَالَ
اِنَّنِيْ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٣٣﴾

و کیست نیکوتر باعتبار سخن ازشخصی که دعوت کرد مردمان را بسوی خدا وکار شائسته کردو گفت هرآئینه من ازمسلمانانم(٣٣) .

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ۗ اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ فَاِذَا
الَّذِيْ بَيْنَكَ وَبَيْنَهٗ عَدَاوَةٌ كَاَنَّهٗ وَلِيٌّ حَمِيْمٌ ﴿٣٤﴾

وبرابرنیست نیکی وبدی جواب بازده بخصلتی که آن بهترست پس نا گاه آن کس که میان توومیان وی دشمنی ست گویاوی دوست قریب است (٣٤) .

وَمَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا الَّذِيْنَ صَبَرُوْا ۚ وَمَا يُلَقّٰىهَآ اِلَّا ذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ ﴿٣٥﴾

ونایل نمی شوند باین خصلت مگر آنانکه صبر کردند ونایل نمی شود باین خصلت مگر صاحبِ نصیب بزرگ (٣٥) .

وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطٰنِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ ۗ اِنَّهٗ
هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٣٦﴾

وا گر باز گرداند تراوسوسه بازگردانندهٔ آمده ازجانبِ شیطان پس پناه طلب کن بخداهرآئینه خدا اوست شنوا دانا (٣٦) .

وَمِنْ اٰيٰتِهِ الَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۗ لَا تَسْجُدُوْا لِلشَّمْسِ
وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوْا لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَهُنَّ اِنْ كُنْتُمْ
اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿٣٧﴾

وازنشانه های اوست شب و روز وخورشید وماه سجده مکنید خورشید را ونه ماه را وسجده کنید برای خدا که آفریداین چیز هارااگرشماهستید فقط اورا عبادت می کنید (٣٧) .

فَاِنِ اسْتَكْبَرُوْا فَالَّذِيْنَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُوْنَ لَهٗ بِالَّيْلِ

پس ا گرتکبر کنند کافران (چه باك) پس آنانکه نزدیك پرورد گارتواند به پاکی یاد

وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْـَٔمُونَ ۩ ﴿٣٨﴾

می کنند اورا شب و روز وایشان مانده نمی شوند (٣٨) .

وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ اَنَّكَ تَرَى الْاَرْضَ خَاشِعَةً فَاِذَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَآءَ
اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۭ اِنَّ الَّذِيْٓ اَحْيَاهَا لَمُحْيِ الْمَوْتٰى ۭ اِنَّهٗ عَلٰى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٣٩﴾

وازنشانه های اوآنست که می بینی زمین را فرسوده پس وقتیکه فرود آوردیم برسرِآن آب به جنبش آمدوبلند شد هرآئینه آنکه زنده کرده است زمین را البته زنده کَنندهٔ مرد گانست هرآئینه اوبرهمه چیز تواناست (٣٩) .

اِنَّ الَّذِيْنَ يُلْحِدُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا ۭ اَفَمَنْ يُّلْقٰى
فِي النَّارِ خَيْرٌ اَمْ مَّنْ يَّاْتِيْٓ اٰمِنًا يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ ۭ اِعْمَلُوْا مَا شِئْتُمْ ۙ اِنَّهٗ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٤٠﴾

هرآئینه آنانکه کج روی میکنند درآیاتِ ما پوشیده نیستند ازما آیا کسی که انداخته شود درآتش بهترست یا کسی که بیاید ایمن شده روز قیامت بکنید هرچه خواهید هرآئینه خدابآنچه می کنید بیناست (٤٠) .

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَآءَهُمْ ۚ وَاِنَّهٗ لَكِتٰبٌ عَزِيْزٌ ﴿٤١﴾

هرآئینه آنانکه کافرشدند بقرآن وقتیکه آمد بدیشان (پوشیده نیستند ازما) و بتحقیق آن کتابیست گرامی قدر(٤١) .

لَّا يَاْتِيْهِ الْبَاطِلُ مِنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهٖ ۭ تَنْزِيْلٌ مِّنْ
حَكِيْمٍ حَمِيْدٍ ﴿٤٢﴾

راه نمی یابد بدوباطل از پیش روی او ونه ازپس پشتِ اوفرستاده شده است ازخدای داناستوده (٤٢) .

مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا مَا قَدْ قِيْلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ ۭ اِنَّ رَبَّكَ
لَذُوْ مَغْفِرَةٍ وَّذُوْ عِقَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٤٣﴾

(یا محمد) گفته نمی شود ترا مگرآنچه گفته شده بود پیغامبران را پیش ازتو هرآئینه پرورد گارتو خداوند آمرزش ست وخداوند عقوبتِ درد دهنده است (٤٣) .

وَلَوْ جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا اَعْجَمِيًّا لَّقَالُوْا لَوْلَا فُصِّلَتْ اٰيٰتُهٗ ۭ
ءَاَعْجَمِيٌّ وَّعَرَبِيٌّ ۭ قُلْ هُوَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هُدًى وَّشِفَآءٌ ۭ

وا گرمی کردیم این کتاب را قرآنی بزبان عجم هرآئینه می گفتند کافرانِ عرب چراواضح کرده نه شد آیاتِ او آیا قرآن عجمی ست ومخاطب عربی بگوقرآن مسلمانان را هدایت وشفااست وآنانکه

وَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ وَّهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ؕ
اُولٰٓئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَّكَانٍۭ بَعِيْدٍ ۴۴

ایمان نمی آرند درگوش های ایشان گرانی ست وقرآن برایشان کوریست این جماعت (بمثلِ چنانند) که آواز داده میشوندازجای دور (٤٤) .

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ فِيْهِ ؕ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ؕ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ
مِّنْهُ مُرِيْبٍ ۴۵

وهرآئینه دادیم موسیٰ را کتاب پس اختلاف کرده شددرآن واگرنه بودی کلمۂ تقدیر سابق صادر شده از پروردگارِتو البته فیصله کرده شدی درمیان ایشان وهرآئینه ایشان درشك قوی اند ازطرفِ قرآن (٤٥) .

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ وَمَنْ اَسَآءَ فَعَلَيْهَا ؕ وَمَا رَبُّكَ
بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ ۴۶

هرکه بکند کارنیك پس نفع اوراست وهرکه بدکاری کند پس وبال برویست ونیست پروردگارتو ستم کننده بربندگان (٤٦) .

اِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ ؕ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرٰتٍ مِّنْ
اَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖ ؕ وَيَوْمَ
يُنَادِيْهِمْ اَيْنَ شُرَكَآءِيْ ۙ قَالُوْٓا اٰذَنّٰكَ ۙ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيْدٍ ۴۷

بسوی خدا حواله کرده میشود معرفتِ قیامت وبیرون نمی آید اجناس میوه ازغلاف های خود ودرشکم بارنمی گیرد هیچ ماده ونمی نهد بارشکم را مگر بدانستِ خدا وروزیکه خداآواز دهد ایشان را که کجایند شریکان من گویند خبردادیم ترا که نیست ازماهیچ کس اثبات کننده شریکان (٤٧) .

وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَدْعُوْنَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوْا مَا لَهُمْ مِّنْ
مَّحِيْصٍ ۴۸

وگم شد ازنظر ایشان آنچه می پرستید ند پیش ازین ودانستند که نیست ایشان را هیچ مخلصی (٤٨) .

لَا يَسْئَمُ الْاِنْسَانُ مِنْ دُعَآءِ الْخَيْرِ ۫ وَاِنْ مَّسَّهُ الشَّرُّ
فَيَئُوْسٌ قَنُوْطٌ ۴۹

مانده نمی شود آدمی از طلبِ خیرو اگر برسدش سختی پس ناامید طمع برنده است (٤٩) .

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِن بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ
هَٰذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ
رَبِّي إِنَّ لِي عِندَهُ لَلْحُسْنَىٰ ۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾

اگربچشانیم اورا بخشائشی ازجانبِ خود بعدازسختی که رسیده باشد بَوی البته گوید که این برای من ست[1] ونمی پندارم که قیامت قائم شود وا گربالفرض باز گردانیده شود مرا بسوی پروردگارمن هرآئینه مرا نزدیكِ اوحالت خوش باشد پس البته خبردار کنیم کافران را بآنچه میکردند والبته بچشانیم ایشان راازعقوبتِ سخت (٥٠) .

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ
الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾

وچون انعام کنیم برآدمی روبگرداند و دور شود بطرفِ خودرفته وچون برسدش بلای پس صاحب دعای بسیارست (٥١) .

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُم بِهِ مَنْ
أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

بگو آیا دیدید که اگرباشد قرآن ازجانب خدا بازکافرشوید بآن کیست گمراه تراز شخصی که باشد درین مخالفت دورازصواب (٥٢) .

سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ
أَنَّهُ الْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾

خواهیم نمود ایشان را نشانه های خود در اطرافِ عالم ودرنفس های ایشان نیزتاآنکه واضح شود برایشان که این سخن راست ست آیا بس نیست پروردگار تو آنکه اوبرهرچیز مطلع است (٥٣) .

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ
شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴿٥٤﴾

آ گاه شو هرآئینه ایشان در شبهه انداز ملاقات پرور گارِخویش آ گاه شو هرآئینه خدا بهر چیز درگیرنده است (٥٤) .

---

(١) یعنی خاطر جمع کندوخوف ازدلِ اوزائل شود والله اعلم .